

In Memoriam Hasan Cizmic

April 13, 2013 at 12:12pm

Covjek - inzenjer, strucnjak. Cijenjen u naucnim krugovima u cijelom svijetu. Opticka vlakana, kablovi. Tako nesto.

Covjek svjetski. A Krajsnik.

Covjek - otac. Najvise otac. Super dad!

Koliko god neko bio priznat i poznat svijetu i vasioni, od trenutka kad ode, svijet i vasiona ne ceznu za njegovim naucnim dostignucima, svaka tackica te lijepe vasiona vapi samo za onim najprostijim i najtoplijim momentima Ljudskosti i Ljubavi.

Danas mnogi od nas, na svim kontinentima, zazivaju bezbroj toplih trenutaka, bezbroj ejluka Hasana Cizmica.

Iako je Hasan Senadov drug, a ja samo supruga, njegovu sam dobrotu i dobronamjernost osjecala pune tri decenije.

Kad sam sa djecom "iz rata" izašla u Zagreb, Hasan je "skoknuo" iz Londona, sa Dzeki i njihovih troje djece. Nista posebno, ali nisam osjetila da pripadam "onim drugima". Nista posebno, a toliko rijetko, tih godina.

Kad je Senad bio, godinama, po americkim bolnicama, cesti pozivi i pitanje treba li sta.

Kad je moj Tin otisao...

Posvetio je svoj naucni rad uspomeni na mog sina...

Prvo ljeto poslije, nas je Hasan "skoknuo" sa Kozjace samo da nas zagrli...

U Golubicu nas nasao.

Lijecili su, on i Emir Piralic, redovnim terapijama na Skype, dusu moga Senada. Uspomene na profesorske dane u Tehnickoj skoli. Setnje kroz bihacke mahale. Hasan cesto u Cazin vodio. Mati mu, Handanagicka, uvijek najsvjetlija tackica bila. Hasko njen.

Oko Nove Godine, opet na Skype ("skoknuo" do Zagreba), kaze meni nas Hasan: Pitaju me uvijek za tebe, ja kazem da se mi i nismo druzili, al' im kazem da si ti i pisac, i filozof, i majka i drug, i sve.

Neki dan sam ga zazvala svakom poricom svojom. Javio se. Cuo i vidio sa Senadom. Kaze Senad, djeluje mirno, kao da je prihvatio...odlazak.

Braca su mu dosla. Djecica oko njega.

Jos jedna "jabuka u nebo pade"...

